

Woensdag 13 juni
New York City
21.37 uur

Ik klikte mijn zaklamp aan toen ik het afzetband van de politie doorsneed dat in een grote X over de deur van het appartement was geplakt, duwde die open en liep de donkere woonkamer in.

Jodie en ik zouden de deur weer dichtplakken zodra ik hier klaar was.

Ik deed mijn mes terug in mijn zak.

Hoewel de forensische dienst van de politie van New York die ochtend de plaats delict al had onderzocht, trok ik toch een paar latex handschoentjes aan, voor het geval ik nog iets zou ontdekken.

Met mijn bijna veertig jaar zat ik al acht jaar bij het Bureau, nadat ik bij de politie van Milwaukee was vertrokken, en ik had met forensische analisten vanuit heel het land samengewerkt. De CSU – forensische dienst – hier in New York werkte zeer nauwkeurig, dus ik was niet echt op zoek naar forensisch bewijsmateriaal dat zij over het hoofd hadden gezien. Ik betwijfelde of ik zoiets zou vinden; ik was hier om naar de context te kijken.

Hoewel dit normaal gesproken een zaak voor het NYPD was, was het Bureau erbij betrokken vanwege mijn werk bij de joint taskforce. Onderdirecteur DeYoung had me gevraagd om een kijkje te gaan nemen.

Ik had eerder vandaag aan een ander onderzoek meegewerkt, dus dit was de eerste keer dat ik op de plaats delict was. Dat kwam goed uit, want de twee misdrijven hadden op hetzelfde moment van de dag plaatsgevonden. Overeenkomsten geven je een beter perspectief. Dat had ik op de FBI Academy onderwezen. Nu was het mijn kans om dat in praktijk te brengen.

Bijna precies vierentwintig uur geleden was de man die dit appartement had gehuurd, doodgestoken in de kamer iets verderop in de gang.

Het was van cruciaal belang om mezelf te concentreren op de verlichting en de geluiden op deze locatie op dit moment van de dag. Het draait altijd om het kruispunt van een specifiek tijdstip en een specifieke plaats waarop de dader zich bevond. Daar moet je beginnen. Motieven kun je later wel proberen te ontcijferen – mocht je die kant op willen. De meeste onderzoekers werken echter helaas precies andersom.

Mijn partner, special agent Jodie Fleming, zou er over een paar minuten zijn. Ze zat in de auto te telefoneren toen we hier aankwamen. Ze besprak een persoonlijke kwestie over Dell, de vrouw met wie ze samenwoonde. Hun relatie bevond zich de laatste tijd nogal in ruw weer. Eigenlijk ging het al een tijdje bergafwaarts en ik wist niet of ze deze storm wel zouden overleven.

Het licht was uit geweest in het appartement toen de politie arriveerde, dus hield ik het uit toen ik de deur achter me dichtdeed. Op deze manier kreeg ik een beter beeld van de situatie op het moment dat de misdaad werd gepleegd. Ik liet de lichtbundel van mijn zaklamp heen en weer zwaaien en bestudeerde mijn omgeving.

Veelgebruikt en niet echt bij elkaar passend meubilair. Een bank. Een gemakkelijke stoel. Twee staande lampen. Een glazen hoektafel-tje dat nog steeds ondersteboven lag door de worsteling. Er keek een breedbeeldtelevisie de kamer in vanaf zijn zitplaats op een draaiarm aan de muur. Doordat ik het dossier had bestudeerd, wist ik dat de ramen aan de zuidkant van de kamer uitzicht boden op het park, ook al was dat niet zichtbaar vanaf het punt waar ik stond.

De televisie was zo geplaatst, dat je er vanuit de gemakkelijke stoel naar kon kijken, en niet vanaf de bank, die er parallel aan stond.

Op de armleuning van de gemakkelijke stoel lagen twee afstandsbedieningen. Ik bekeek ze eens nader. De ene was van de videorecorder en de andere van de dvd-speler. Vlakbij, op een voetenbankje, lag een draadloos toetsenbord, om via de televisie over het internet te surfen. De afstandsbediening van de televisie lag ergens buiten bereik van de bank op de grond.

Ik deed mijn zaklamp uit en zag hoe er wat restlicht van de stad via de ramen naar binnen stroomde.

De worsteling die hier was begonnen, was geëindigd in de grote slaapkamer.

Bloedspetteranalyse is niet mijn specialiteit, maar nu ik met mijn zaklamp weer aan om me heen keek, kreeg ik een beetje een idee hoe het gevecht zich had afgespeeld.

Op een plaats delict kan bloed je soms het hele verhaal uit de doeken doen.

De voortgang van de aanval, de locaties en reacties van de personen die erbij betrokken waren – waren ze weggedoken? Probeerden ze te vluchten? Vochten ze terug? Als er een worsteling heeft plaatsgevonden, kunnen bloedspetters duidelijk maken wie er het eerst heeft geslagen, waar hij stond, hoe snel hij zich had verplaatst terwijl hij probeerde te ontsnappen – en waarheen. Het was een studie in de microkosmos van het geospatiaal onderzoek.

En *dat* was wel mijn specialiteit.

Ik keek toe hoe het verhaal zich ontvouwde.

Volgens de gegevens die we bij elkaar hadden weten te sprokkelen, was de dader het appartement via de voordeur binnengedrongen, blijkbaar met behulp van een lopersetje. Het slachtoffer, een donkere man van tweeënveertig die Jamaal Stewart heette, had in de gemakkelijke stoel tegenover de televisie gezeten.

Hij moest van de indringer zijn geschrokken, want de bloedspetters maakten duidelijk dat Jamaal vrijwel zeker op wilde gaan staan toen er in zijn arm werd gesneden.

Langzame vlekken ontstaan eenvoudigweg onder invloed van de zwaartekracht en zijn rond. Maar wanneer bloedspetters met kracht een oppervlak raken, wordt dat bijvoorbeeld veroorzaakt door iemand die met een bloedende arm om zich heen zwaait. En de afwezigheid van bloedspetters naast de stoel, op een plek waar je die wel zou verwachten, maakte duidelijk waar de aanvaller moest hebben gestaan tijdens die eerste aanval.

Wanneer je een verzameling bloedspetters bestudeert die niet alleen onderhevig zijn geweest aan de zwaartekracht, analyseer je de lengte en de breedte ervan en neem je ook de concentratie bloed mee in de verschillende delen van het totaal om het punt te bepalen waar ze vandaan zijn gekomen.

Om de een of andere onbekende reden was Jamaal naar de slaapkamer gevlucht, in plaats van naar de voordeur.

Ik bestudeerde de druppels en volgde het spoor de gang door. Gebaseerd op de grootte, de vorm en de richting van de bloedspetters, had hij zich snel bewogen.

Omdat hij wonden had die hij alleen had kunnen oplopen door zich te verdedigen, wisten we dat hij met zijn aanvaller had gevochten. De locaties van de bloedingen uit de slagaders en de capillaire vaten toonden aan dat de fatale steekwond zich aan de rechter zijkant van de keel bevond. Dat zou erop kunnen wijzen dat de aanvaller linkshandig was, maar afhankelijk van de manier waarop hij – of zij – het mes had vastgehouden kan het ook een rechtshandige geweest zijn.

Jamaal was leeggebloed terwijl hij op zijn buik op zijn netjes opge maakte bed lag.

Vaak zitten de bewijzen niet zozeer in wat er aanwezig is, maar in wat er niet aanwezig is en er wel zou moeten zijn. Zoals de lacunes in de bloedspetters. Leegte waar je het niet verwacht, vertelt je iets.

De forensische dienst had een voedingskabel van een computer in het appartement gevonden, maar geen laptop. Er lag hier een telefoonlader, maar geen telefoon. Er waren ook twee Xbox-controllers, maar geen console, en een videorecorder en een dvd-speler, maar geen videobanden of dvd's.

Het leek erop dat iemand al Jamaals computers en data had meegenomen.

Toen we controleerden of de laptop, de telefoon of de gameconsole hun locatiesoftware aan hadden staan, bleek dat niet zo te zijn.

Als onze aanname klopte dat de indringer naar iets op zoek was, vroeg ik me af of hij het had gevonden.

En natuurlijk ook *wat* dat was.

Een buurman had het gevecht gehoord en had het alarmnummer gebeld. Er waren twee politieagenten komen kijken, die erachter kwamen dat meneer Stewart al was overleden. Geen teken van zijn aanvaller te bekennen.

Ik bekeek de slaapkamer, onder het bed en in de kast, maar vond niets belangwekkends.

Een dubbele deur gaf toegang tot een balkon van vier meter lang en twee meter breed, dat uitzicht bood op Manhattan.

Ik deed mijn zaklamp uit, stopte hem in mijn zak en liep naar buiten. Twaalf verdiepingen hoog. Recht onder me, bij de ingang van een discotheek, stonden tweeëntwintig mensen op het trottoir te wachten tot ze naar binnen mochten.

Een storm eerder op de avond liet een geur van nat plaveisel achter en een vleugje mufte zomerregen.

In de verte werd er geclaxonneerd. Aan het einde van het blok hield iemand een taxi aan. Niets ongewoons.

Ik dacht aan de ontbrekende elektronische apparaten en de gegevensdragers, de locatie van de afstandsbedieningen, de hoek waaronder de televisie hing en het feit dat hij uitstond toen de politie arriveerde.

Uit.

Maar –

Ik hoorde voetstappen in de slaapkamer achter me.

‘Jodie, ik ben buiten.’

Nee, de televisie was uit. Dus –

Jodie reageerde niet. De voetstappen kwamen dichterbij.

Het waren niet haar voetstappen.

Omdat het Jodie niet was.

De man kwam razendsnel op me af en haalde het mes langs mijn linker onderarm. De mouw van mijn shirt bood maar weinig bescherming en het mes liet een rode streep achter.

Ik liet mijn andere hand omhoog schieten om zijn pols te grijpen en hem te ontwapenen, maar hij wist hoe hij die beweging moest blokkeren en stootte zonder veel moeite mijn hand opzij. Ik draaide achterwaarts weg om te voorkomen dat hij het mes in mijn buik zou parkeren. En met dat ik wegdraaide, trok ik hem met me mee, het balkon op.

Tien centimeter langer dan ik, bijna twee meter. Een beest van een vent.

Er was hier buiten niet veel plek om te vechten.

Hij hield het Bowiemes op een militaire manier vast, met het lemmet naar achteren langs zijn pols gebogen. Dat was veel moeilijker om te ontwapenen. Deze man wist waar hij mee bezig was. Hij was getraind.

Dit werd nog spannend.

Het maakte me niet bang.

Maar wel gemotiveerd.

Ik zou mijn vuurwapen hebben gegrepen, maar ik had beide handen nodig om te voorkomen dat hij mijn buik open zou rijten. Ik probeerde een been onder hem vandaan te schoppen, maar kreeg het gevoel dat ik tegen een boomstronk stond te trappen.

Normaal gesproken sta ik uitstekend mijn mannetje in een gevecht, maar deze vent was beter dan ik en ik zou hem niet lang meer van me af kunnen houden.

Creëer afstand. Schiet hem neer als dat nodig is.

Ik ramde mijn voorhoofd met een verwoestende klap tegen zijn neus.

Dat verraste hem en hij struikelde twee stappen achteruit. Voor hij

weer op me af kon komen, trok ik mijn pistool en richtte dat op zijn borst.

‘Federaal agent. Laat dat mes vallen.’

Hij hield onmiddellijk op en ook al bleef hij zijn mes vasthouden, hij kwam niet op me af. ‘Ben jij federaal agent?’

‘FBI. En leg nu dat mes neer, anders schiet ik je overhoop.’

Hij deed een stap naar achteren en gooide het mes over de reling van het balkon. Ik hoopte maar dat het niemand zou raken op het trottoir onder ons.

‘Handen omhoog,’ zei ik. ‘En op je knieën.’

Hij reageerde niet. ‘Heb je de file?’

‘Wat?’

‘Je zei dat je van het Bureau bent. Heb je het gevonden? Heb je de file?’

Ik zat er niet echt op te wachten om deze vent zelf in de boeien te slaan. Ik kreeg het idee dat hij in staat zou zijn om me mijn pistool af te pakken en me te overmeesteren – zelfs al lag hij op zijn buik. Maar nu hij zijn mes had weggegooid, was ik ook niet van plan om hem neer te schieten.

Jodie moest ondertussen op weg naar boven zijn. Wanneer ze hier eenmaal was, zouden we hem kunnen arresteren. En tot dat moment hadden we met een soort patstelling te maken.

‘Welke file?’ vroeg ik.

‘Aurora’s verjaardag.’

Ik was me ervan bewust dat mijn mouw doorweekt was van het bloed van mijn gewonde arm, maar ik voelde geen pijn. Leve de adrenaline.

Maar de adrenaline zou weer verdwijnen.

En dan zou het pijn gaan doen.

Hij knielde niet, zag er niet bepaald bang uit en ik wist niet of hij nog meer wapens had. Maar het zou me niets verbazen als hij ervandoor zou gaan.

Ik hield mijn wapen op hem gericht, haalde mijn telefoon tevoorschijn, belde met een sneltoets Jodie en zei tegen haar dat ze de politie moest bellen en zo snel mogelijk naar boven moest komen. Daarna stopte ik mijn telefoon weer weg. ‘Eén verkeerde beweging, één stap in mijn richting en ik schiet je neer.’

‘Dat begrijp ik.’ En toen: ‘Het stond niet op de laptop en ook niet op de telefoon.’

‘Wat niet?’

‘De file.’

‘Aurora’s verjaardag.’

‘Ja.’

‘Waar was jij gisteravond?’ vroeg ik. ‘Heb jij Jamaal Stewart vermoord?’

‘Ze zouden dit niet laten gebeuren.’ Hij deed langzaam een halve stap achteruit.

‘Blijf waar je bent. Wie? Wie zouden dit niet laten gebeuren?’

Hij deed nog een stap en stond nu bij de reling.

‘Blijf staan!’

‘Ze weten dingen. Ze kunnen achter bepaalde dingen komen. Het houdt nooit op.’

Hij wierp een blik naar beneden, naar de straat, en keek toen weer in mijn richting.

‘Heb het lef niet,’ zei ik.

Er staan daar beneden mensen.

Hij is niet de enige die hier in gevaar verkeert. Zij ook.

‘Je kunt me niet tegenhouden,’ reageerde hij.

‘Ik doe wat nodig is om die mensen daar beneden te beschermen. En nu op je knieën.’

Langzaam wendde hij zich van me af en hij ging er waarschijnlijk van uit dat ik hem niet in zijn rug zou schieten.

Je kunt hem niet laten springen, Pat.

‘Ga bij die reling vandaan!’

Er raasden allerlei gedachten door mijn hoofd, gedachten aan de mensen twaalf verdiepingen onder ons, aan wat er zou gebeuren als deze man naar beneden zou springen.

Ik schreeuwde weer dat hij moest blijven staan, maar hij sloeg een been over de reling om eroverheen te klimmen.

Ik probeerde te bedenken wat er door zijn hoofd moest gaan. Ik dacht aan het gevaar dat hij voor die mensen beneden vormde.

Hij heeft zijn mes weggegooid. Misschien is hij niet gewapend.

Je kunt hem niet doodschieten.

Maar hij vormt een onmiddellijke bedreiging voor onschuldige levens.

Ik keek over de loop heen.

Nam een beslissing.

Probeer het bot van zijn dijbeen mis te houden.

Ik vuurde.

Het been dat zijn gewicht ondersteunde, begaf het en hij viel terug op het balkon.

‘Beweeg je niet.’ Ik deed een stap naar hem toe.

‘Ik laat me niet naar de gevangenis sturen.’ Hij grimaste van de pijn toen hij zichzelf overeind duwde. ‘Ik ga niet naar de gevangenis. Ik ben al dood.’

‘We kunnen je beschermen.’

Hij snoof. ‘Net zoals jullie Ted beschermden?’

Ik had geen idee over wie hij het had. ‘Dat was niet onze fout.’ Ik verzon maar wat en praatte verder. ‘We zijn dat tot op de bodem aan het uitzoeken. Jij kunt ons helpen. Goed, en blijf nu gewoon –’

Jodie riep me vanuit de andere kamer.

‘Ik ben hier!’ riep ik.

‘Je hebt er geen idee van hoe diep dit gaat,’ zei hij tegen me. ‘Wat ze gaan doen als...’ Zijn stem stierf weg.

‘Vertel het me dan.’

Maar in plaats van antwoord te geven, sloeg hij een kruisje en greep in één snelle, wanhopige beweging de reling, hees zich eroverheen en verdween uit het zicht.

Ik haastte me naar voren en keek over de reling naar beneden terwijl hij nog steeds onderweg was.

Hij schreeuwde niet. Hij viel eenvoudigweg stilzwijgend naar het trottoir, waar hij op minder dan een meter van een van de vrouwen die daar stond te wachten in aanvaring kwam met het plaveisel.

Vrijwel meteen daarna het geluid van de inslag, die als een dikke, ziekmakende klap omhoog rees door de nachtelijke lucht.

Toen het gillen van de mensen die voor de discotheek stonden te wachten.

En het hield niet meer op.

‘Jodie, ik ben naar beneden.’ Ik was alweer terug in de slaapkamer en Jodie had het licht aan gedaan. ‘Ik wil dat jij hierboven blijft, ervoor zorgt dat niemand binnen komt en dat je de forensische dienst hierheen haalt.’

‘Wacht even.’ Ze wees op mijn bebloede mouw. ‘Gaat het wel?’ Hoewel haar vader Noord-Europees bloed had, was haar moeder van Perzische afkomst en Jodie had haar donkere haar en mooi getinte huid. Ze was niet groot, maar wel stevig en ik had haar mannen van mijn lengte onderuit zien halen.

‘Niks aan de hand.’ Met mijn linker sok omwikkelde ik de wond en legde er een knoop in als provisorisch verband om het bloeden te stelpen. ‘Luister, de televisie stond uit toen de politie arriveerde. Maar de stoel stond in de richting van de televisie, met de afstandsbediening van de dvd ernaast.’

‘Hij zat dus televisie te kijken,’ giste ze. ‘We...’

‘Maar de afstandsbediening daarvan lag te ver weg.’

Ze haakte in op mijn gedachtegang. ‘Wie heeft de televisie uitgezet?’

‘Inderdaad.’ We liepen naar de woonkamer. ‘En’ – ik wees – ‘dat draadloze toetsenbord dient om via de televisie over het internet te surfen.’

‘Staan daar ook vingerafdrukken op?’

‘Mogelijk.’

Ik liep naar de televisie. ‘De springer vertelde me dat de file niet op de computer of op de telefoon stond. Alle dvd’s en videobanden waren meegenomen. Dus het zou kunnen zijn...’ De televisie was in de richting van de gemakkelijke stoel gedraaid. Ik draaide de arm waaraan hij was gemonteerd naar de andere kant, zodat ik bij de achterkant kon.

Ja.

‘Kijk eens aan.’ Ik wees naar de twee kleine apparaatjes die in de usb-ingangen aan de achterkant zaten. ‘Op de ene staat hetzelfde

merkje als op het toetsenbord. Dat is waarschijnlijk de draadloze input. Maar de andere –’

‘Is een usb-stick.’

‘Daar lijkt het wel op, ja. We moeten erachter zien te komen of er een file op staat die “Aurora’s verjaardag” heet. Daar zou weleens informatie op kunnen staan waarmee we erachter kunnen komen wie Stewart heeft vermoord en waarom deze vent hier zichzelf zojuist van kant heeft gemaakt. Hij waarschuwde me voor de mensen die hier achter zitten. Wie het dan ook mogen zijn, het klinkt alsof ze niet echt vriendelijke bedoelingen hebben, dus vertel de computerjongens van de forensische dienst dat ze voorzichtig moeten zijn.’

Op weg naar de lift sms’te ik Christie Ellis, de vrouw met wie ik omging.

Eerder vandaag had ik ons dinertje van vanavond afgezegd en daarna ook nog eens de borrel later op de dag, allemaal vanwege mijn werk. Ik had tegen haar gezegd dat ik vanavond na mijn werk nog even langs zou komen, maar het leek er sterk op dat dat ook al niet ging lukken.

Ze sms’te me vrijwel onmiddellijk terug dat ze het nog steeds leuk zou vinden als ik langskwam – gewoon dat ik het wist.

Ik antwoordde dat ik haar nog zou bellen.

Tegen de tijd dat ik de ingang van het gebouw bereikte, hadden bijna alle omstanders hun telefoon tevoorschijn gehaald en stonden ze het behoorlijk gore tafereeltje te filmen. Ik vroeg me af hoeveel video’s er ondertussen al op YouTube stonden.

Ik haalde mijn pasje tevoorschijn en hield dat omhoog toen ik naar het lichaam liep. ‘FBI. Iedereen achteruit.’

De man was op zijn rug geland en de achterkant van zijn schedel was verbrijzeld. Een van zijn benen lag onder een zeer ongewone hoek opzij gebogen en was bij de knie geknakt. Het uiteinde van een gebroken bot stak door zijn broekspijp heen.

Ik hoorde sirenes.

NYPD.

Gezien de aard van de verwondingen van de man vermoedde ik dat hij niet meer in leven was, maar misschien voor mijn eigen gemoedsrust, of voor die van de omstanders, drukte ik zacht twee vingers tegen zijn keel, op zoek naar een hartslag.

Niets.

De vrouw die het dichtst bij had gestaan toen hij het plaveisel raakte, zat nu op de stoerprand. Op de zoom van haar rok zaten bloedspetters en klonters grijze hersenmassa. Ze beefde niet. Huilde ook niet. Ze zat alleen maar en staarde met een lege blik over de straat. In shock.

‘Mevrouw?’ zei ik. ‘Bent u gewond?’

Tegen alle verwachtingen in schudde ze haar hoofd. ‘Nee.’

Ik liet snel mijn blik over haar heen glijden, maar zag inderdaad geen verwondingen. ‘Het komt allemaal weer in orde,’ zei ik, hoewel ik niet wist of dat wel zo was, niet na zoiets verschrikkelijks. Een lichaam dat op een armlengte afstand zo’n beetje uit elkaar spat? Dat worden nachtmerries. Lang niet iedereen is in staat om zoiets traumatisch van zich af te schudden.

Ik stond op, keerde terug naar het lijk en inspecteerde zijn zakken.

Geen telefoon. Geen portemonnee. Geen ID.

Maar hij had wel een opgevouwen envelop bij zich, waarop stond: ‘Alleen openen wanneer ik dood ben.’

Ik wist niet of hij nou al van plan was geweest om zelfmoord te plegen of dat hij bang was dat iemand de envelop van hem zou afpakken.

Met mijn mes sneed ik de envelop open en haalde er een enkel A4’tje uit.

Beste Billy,

Het spijt me dat het hiervan is gekomen, maar dit is het enige wat ik kan. Wat je dan ook over me wilt geloven en wat anderen dan ook mogen zeggen, je moet weten dat ik nooit de dingen heb gedaan die zij beweren dat ik heb gedaan. Het spijt me dat ik je heb teleurgesteld.

Randy

Goed, een clou, maar ook een volgend mysterie erbij. Dat zul je nou altijd zien.

Maar de namen in het briefje zouden ons in elk geval kunnen helpen om achter de identiteit van de springer te komen.

In zijn zakken vond ik nog wat los geld, een openbaar vervoer pasje en een enkele sleutel. Ik had de sleutel van het appartement en die leek niet op deze.

Goed, we zouden zijn vingerafdrukken en DNA natrekken. Als hij in het systeem zat, zouden we hem vinden. We hadden in elk geval een voornaam. Het behoorlijk slordig getatoeëerde klavertje vier op zijn rechterhand zou ook kunnen helpen, als we tenminste de tattoo-shop konden vinden die hem voor ene 'Randy' had gezet.

Ik stond op en keek om me heen naar de omstanders, waarbij ik lette op houding, hun manier van staan en hun lichaamstaal, maar niemand gedroeg zich verdacht of agressief. Ze waren nog steeds aan het filmen en enkele van hen richtten nu hun telefoon op mij.

Onderdirecteur DeYoung had tegen ons gezegd dat we niet van mensen moesten eisen dat ze hun telefoon opborgden, omdat dat gegarandeerd negatieve publiciteit voor het Bureau opleverde. Ze zouden toch niet luisteren en het zou er uiteindelijk op neer komen dat ze video's op internet zouden zetten waarop wij hun vertelden dat ze hun telefoon moesten wegdoen. 'De mensen zullen zich afvragen: "Wat proberen ze te verbergen?"' had DeYoung uitgelegd. 'Of: "Wat willen ze dat ik niet zie?"'

Het probleem werd met het jaar erger. Het zat me dwars wanneer mensen de dood als een spektakelstuk beschouwden. Van wat ik in het verleden had gezien, zouden deze video's door tienduizenden mensen worden bekeken, vooral als de media er met een van de video's vandoor gingen of dat ze, om wat voor reden dan ook, viral gingen. Dan zou je het over honderdduizenden views kunnen hebben.

Alles om de macabere nieuwsgierigheid van de massa te bevredigen.

Nee, we zijn niet echt veel veranderd sinds de hoogtijdagen van het Colosseum.

Er arriveerde een auto van het NYPD.

Ik legde uit wie ik was, praatte de agenten bij. Ik merkte op dat de springer, gebaseerd op wat hij tegen mij had gezegd, als verdachte kon worden aangemerkt voor de moord van de avond ervoor.

Een van de agenten haalde afzetband en begon dat uit te rollen. De andere zei tegen me: 'Dus jij denkt dat dit de dader van gisteravond is?'

'Dat is mogelijk, maar laten we niet op de zaken vooruit lopen.'

Hij zag de tatoeage van het klavertje vier. 'Dat is een Aryan Brotherhood symbool. Gevangentatoeage? Een recidivist?'

'Misschien is hij wel gewoon van Ierse afkomst. En ik vermoed dat hij nooit in de gevangenis heeft gezeten.'

'Hoezo?'

‘Op het balkon zei hij tegen me: “Ik ga niet naar de gevangenis,” in plaats van “Ik ga niet *terug* naar de gevangenis.” Ik ben nog nooit iemand tegengekomen die opgesloten heeft gezeten die het op de manier zou zeggen zoals hij dat deed. Als je al gezeten hebt, wil je niet *terug* de bak in. Zo zou je dat normaal gesproken zeggen.’

‘Klinkt logisch.’ Hij keek naar het provisorische verband om mijn linker onderarm. ‘Gaat het?’

‘Geen probleem.’

Ik staaarde naar het lijk.

En vermoedde dat de meeste mensen die zich van het leven be-roven, niet nadenken over de gevolgen. Andere mensen worden met van alles opgezadeld door hun keuze.

Hoe je het ook wendt of keert, iemand zal de troep op moeten ruimen, het tapijt vervangen, de bloedvlekken over moeten schilderen, het lege potje pillen uit je lijkstijve hand moeten wringen, of in dit geval, het trottoir moeten schoon schrobben.

Dit was zo tragisch.

De doden opruimen was een smerig karweitje.

En er was geen enkele reden dat deze man vanavond had moeten sterven.

Vlak naast het politietape kwam een ambulance tot stilstand.

Ik wees een van de ambulancebroeders op de vrouw die op de stoeprand zat. Zij had vlak bij de plek gestaan waar de springer uit elkaar was gespat.

De andere ambulancebroeder knipte mijn mouw open, maakte de snee in mijn arm schoon en probeerde me ervan te overtuigen dat ik gehecht moest worden. Dat vermijd ik zo veel mogelijk, omdat daar meestal injectienaalden mee gemoeid zijn. En ik heb nooit zo veel affiniteit met die dingen gehad.

Op straat met een psychotische moordenaar worden geconfron-teerd is meer mijn ding.

Maar met een grijnzende verpleegkundige met een naald te wor-den geconfronteerd is al een stuk minder.

Het kostte overtuigingskracht, maar hij stemde er uiteindelijk mee in om mijn arm alleen maar te verbinden.

Terwijl hij daarmee bezig was, dicteerde ik mijn rapport in mijn telefoon. De laatste stemherkenningssoftware was goed genoeg om de tijd te halveren die we nodig hadden om papierwerk in te vullen. Daar zou je mij niet over horen klagen. Ik zou het rapport morgen-

ochtend kunnen doorkijken en het dan doorsturen naar DeYoung, voor ik naar het Field Office ging.

Uiteindelijk arriveerde er een tweede ambulance, die het lijk inlaadde en naar het mortuarium van het Presbyterian Central Hostel vertrok. Eén voor één vertrokken de filmende omstanders, die druk aan het uploaden, sms'en en twitteren waren.

Toen ik klaar was met het inspreken van mijn rapport, belde ik Christie om haar te vertellen dat ik haar morgen wel zou zien, maar ze zei dat er Parmezaanse kip op me stond te wachten. 'Ik warm het wel op zodra je hier bent. Kom nou maar gewoon. Ik vind het leuk om je nog even te zien.'

Ik was het diner al misgelopen en het was bijna half elf. 'Weet je zeker dat het niet te laat wordt?'

'Zeker weten.'

'Goed, dan kom ik zo snel mogelijk naar je toe.'

Toen de forensische dienst was vertrokken met de usb-apparaatjes, de afstandsbedieningen en de spullen die ik op het lichaam van het slachtoffer had gevonden, ging ik op weg naar het huis van Christie.